

κρεμαλίγα 'ς σοῦ δεντροῦ τὸ κλαδὶν Τραπ. Ἐπεκρεμαλίγα ἀσ' σὴ κρεμοῦ τὸ καφούλ' κ' ἐγλύτωσα (καφούλ' = θάμνο;) Χαλδ.

ἀποκρεμάλισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποκρεμάλισμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀποκρεμαλίζω.

Ἀνάρτησίς τινος ὥστε νὰ αἰωρῇται, αἰώρησις ἐνθ' ἄν.: Ἀσ' σὰ ψηλὰ κλαδιά τ' ἀποκρεμάλισμαν καλὸν προῖμαν κ' ἐν' Χαλδ.

ἀποκρέμασμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποκρέμασμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμάω, δι' ὃ ἰδ. ἀποκρεμῶ.

1) Ἀνάρτησις ἀπὸ τινος Πόντ. (Τραπ.) Συνών. κρεμᾶσμα. 2) Μεταφ. τὸ νὰ στηρίζῃ τις τὰς ἐλπίδας του εἰς τινα, ἢ ἀπὸ τινος ἐξάρτησις ἐνθ' ἄν.: Αἶκον ἀποκρέμασμαν πα κ' εἶδα, οὐλ' ἐγομῶθαν 'ς σ' ὁπίτι μ' Χαλδ.

ἀποκρεμειάζομαι ἀμάρτ. 'πουκρεμειάζουμι Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμάζομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποκρεμῶ, κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ κρεμειέμαι.

Ἀναρτῶμαι ἀπὸ τινος: Ἰλάτι 'πουκρεμειασίτηι 'ποὺ τὴ σιγκούνα μόν, σὰς σῆκῶνον οὐλα. Ἀμα 'πουκρεμειασιτοῦμι, θὰ σὶ γκριμίσουμι.

ἀποκρέμομαι Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρέμομαι.

Ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος: Φρ. μεταφ. Ἀποκρέμομαι 'ς τὸ λαιμό σου (εἰς σὲ στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου). Ἀπ' αὐτὸν ἀποκρέμονται τόσες ψυχές (εἰς αὐτὸν ἐλπίζουν πολλοί).

ἀποκρεμῶ Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. 'ποκρεμῶ Κάλυμν. κ.ἀ. ἀποκρεμάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποκρεμάω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀποκρεμειοῦμαι Ἡπ. κ.ἀ. ἀπουκρεμειοῦμαι Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀπουκρεμειῶμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'ποκρεμοῦμαι Κρήτ. ἀπουκρεμιάζουμι Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκρεμάννυμι.

Α) Ἐνεργ. 1) Κρεμῶ, ἀναρτῶ τι ἀπὸ τινος Κάλυμν. Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.) Καὶ μέσ. κρεμῶμαι, ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπεκρεμάγα 'ς σὸ οἶκον Τραπ. Θεὰ ἔρρουζα, ἂν κ' ἐπρόφταναν ν' ἀποκρεμάσκουμι ἀσ' σὸ κλαδὶν Κερασ. Ἐπεκρεμάα ἀσ' σὸ κλαδὶν τῇ καρυδί' κ' ὀλίγον κ' ἄλλο θὰ ἔρρουζα (ἐκρεμάστηκα 'ς τὸ κλαδί τῆς καρυδῆς καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω) Χαλδ. || Φρ. Ἐποκρεμάστηκαν τὰ μέσα μου ἀπὸ τὴν πείναν (ἐπείνασα πολὺ) Κάλυμν. || Ἀσμι.

Κι ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ ράγισμα λιθάρ' ἀπεκρεμάσταν

Τραπ. β) Κρατῶ τὸ βρέφος ἀπὸ τῶν χειρῶν του πρὸς ἀφρόδευσιν Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Τελειώνω τὸ κρέμασμα Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ἀποκρεμάσανε τὰ προκιά Κρήτ. Ἀποκρέμασέ τα βλῆσ' αὐτόθ. Τ' ἀποκρέμασα τὰ ροῦχα ἀπ' τὸ σκοινὶ Μάν. 3) Καταβιβάζω τι κρεμάμενον Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.): Ἀποκρεμάνω τὰ ροῦχα Οἶν. Συνών. ξεκρεμῶ.

Β) Μέσ. 1) Προκύπτω Κρήτ.: Μὴν ἀποκρεμάσαι ἀπὸ τὸ δῶμα, γιὰ θὰ πέσης Ἀποκρεμοῦμαι ἀπὸ τὸ παραθύρι. β) Προκύπτω ὁρμῶ πρὸς τι Κρήτ.: Ἀποκρεμάστην ἢ-γ-ἀελαί σου 'ς τὰ φασούλια μου 2) Ὁρθούμενος ἐπὶ τῶν δακτύλων τείνω τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἄνω διὰ νὰ φθάσω τι ὑψηλότερον κείμενον Κρήτ.: Ἐποκρεμάσου νὰ τὸ φτάξης νὰ μοῦ τὸ φέρης ἐπαέ. Μὴ 'δοκρεμάσαι ψηλά. 3) Μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος, ἀποθέτω

τὰς ἐλπίδας μου εἰς τινα Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ἀ.: Ἀπὸ 'ν' ἀμπέλ' ἀπουκρεμειῶμι ἰγῶ Αἰτωλ. Ἀπουκρεμάσκα 'ς ἓνα μιστό, δὲν ἔχον τίποτα ἄλλου αὐτόθ. Ἐναν παιδὶν ἔχω, 'ς αὐτὸ ἐπεκρεμάστα, ἄλλον κ' ἄν' ἂν 'ς σὸν κόσμον κ' ἔχω Κερασ. Ὅλ' 'ς αὐτὸν ἐπεκρεμάσταμε κι αὐτός πα τιδὲν καλὸν κ' ἐποίκε μας Χαλδ. Σὶ τιςένα γείμασι' ἀπουκρεμειῶμι Σαμοθρ. Συνών. κρεμῶ.

β) Ἀφοσιοῦμαι Ἡπ.: Ἀποκρεμάστηκε 'ς τὰ παιδιὰ της.

ἀποκρεῦω σύνθηθ. ἀπουκρεῦον βόρ. ἰδιώμ. ἀποκρεῦω Κῶς Σίφν. κ.ἀ. ἀποκρεῦον Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ἀ.) ἀποκρεῦον Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐς. Ἀποκρεῦά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. Ἀπόκρεως.

1) Κρεοφαγῶ τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν νηστειῶν ἡμέραν σύνθηθ.: Ἀποκρεῦουν μαζί ὅλο τὸ συγγενολόγι. Ἐφέτος θ' ἀποκρεῦωμε 'ς τοῦ γαμπροῦ μου σύνθηθ. Καλὰ ἀπουκρεῦαμι, μ' νὰ ἰδοῦμι τί πασκαλιὰ θὰ μᾶς ἔρθ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τοῖς ἐλαῖς τοῖς μαζώνουν ἀποκρεῦοντα τ' αἰ-Φιλίππου (μετὰ τὰς Ἀπόκρεως τοῦ ἀγίου Φιλίππου) Πελοπν. (Οἶν.) || Παροιμ. Ὁ φτωχὸς ὁ Φίλιππος ὅλη 'μέρα δούλευε καὶ τὸ βράδυ ἀπόκρενε (ὅτι ἡ ἑορτὴ τοῦ ἀγίου Φιλίππου, καθ' ἣν ἡ Ἀπόκρεως τῶν Χριστουγέννων, δὲν ἔχει ἀργίαν) πολλαχ. β) Τρώγω περισσότερον τοῦ δέοντος, ἀδηφαγῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.): Δὲν ἀπουκρεῦ'ν σήμερα. 2) Μετβ. τρώγω τι κατὰ τὰς Ἀπόκρεως διὰ τελευταίαν φορὰν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόγι ἀπουκρεῦομι τὸν κρεῖας Ζαγόρ. Ἀπουκρεῦοντα κι τὸν τυρὶ ἔχουμι τ'ν καθαραυβδουμάδα Αἰτωλ. β) Τρώγω τι διὰ τελευταίαν φορὰν, ὅπερ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν εἶναι εὐπόριστον Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ. Τρίπ.) Σίφν. κ.ἀ.: Ἀποκρεῦαμε σήμερα τὰ πορτοκάλια - τὰ σταφύλια κττ. Τρίπ. || Φρ. Ἀπόκρισι τ' δίττα (ἀπέθανε) Σάμ. 3) Καθόλου, ἀπέχομαι τῆς κρεοφαγίας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πβ. ἀποκρεῶνω.

ἀποκρεῶνω Θήρ. Κύθν. Μεγίστ. Μῆλ. Ρόδ. Σίφν. Χίος ἀποκριγιώνω Κρήτ. ἀπουκρεῶνον Λέσβ. ἀποκρεῶνον Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποκρεῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κρεοφαγῶ τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν νηστειῶν ἡμέραν ἐνθ' ἄν.: Θ' ἀποκρεῶσω μὲ τὰ παιδιὰ μου ἀπόψε Μῆλ.

β) Τρώγω περισσότερον τοῦ δέοντος, ἀδηφαγῶ Μῆλ.

2) Τρώγω τι διὰ τελευταίαν φορὰν ὡς δυσπόριστον εἰς τὸ ἐξῆς Σίφν. 3) Τρώγω, γεύομαι διὰ πρώτην φορὰν καρπὸν τινα ἢ ἄλλο ἐδώδιμον Λέσβ. Σίφν. 4) Κρεοφαγῶ, δὲν νηστεύω Μεγίστ.

Πβ. ἀποκρεῦω.

ἀποκρησάρισμα τό, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κρησάρισμα.

Πληθ., τὰ διὰ τοῦ κρησαρίσματος ἀποχωριζόμενα, οἶον τὰ πίτυρα: Ἀσμι.

Ποῦ κρησαρίζει τὸ φλωρὶ καὶ πέφτει τὸ λογάρι

καὶ τ' ἀποκρησαρίσματα τὰ βάνει 'ς τὸ μαθήλι.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκοσκινίδι 1.

ἀποκρίνομαι σύνθηθ. ἀποκρίνομαι Ζάκ. κ.ἀ. 'ποκρίνομαι Κάλυμν. Κρήτ. Κύπρ. κ.ἀ. ἀποκρένομαι Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κεφαλλ. Λευκ. Νίσυρ. ἀποκρένομαι Ζάκ. ἀποκρίνομαι Ζάκ. κ.ἀ. ἀπουκρένομαι Μακεδ. (Καστορ.) ἀπουκρένομι Σάμ. κ.ἀ. ἀποκρεῖμαι Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Φιγιάλ.) ἀπουκρεῖμι Μακεδ. ἀποκρίσκομαι Πόντ. (Οἶν.) ἀποκρινούμενε Τσακων. Μετοχ. ἀποκρισάμενος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ἀ.) ἀπουκρισάμινους Ἡπ. ἀποκριζάμενος Πελοπν. (Γέρμ. κ.ἀ.)

